

Sygn. akt VI Pa 52/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
Sędziowie:	SO Monika Miller-Młyńska del. SR Elżbieta Góralska
Protokolant:	st. sekr. Karolina Miedzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2015 roku w S.

sprawy z powództwa A. G. (1)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę, sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę A. G. (1) od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum IX Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 grudnia 2014 roku sygn. akt IX P 280/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. nakazuje pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. sprostować powódce A. G. (1) świadectwo pracy w części obejmującej dzień zakończenia pracy przez zastąpienie daty 31 stycznia 2013 r. datą 28 lutego 2013 roku;
2. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki A. G. (1) kwotę (...) (jednego tysiąca czterystu pięciu) złotych 68 (sześćdziesięciu ośmiu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015 r.;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu w obu instancjach.

SSO Monika Miller-Młyńska SSO Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk del. SR Elżbieta Góralska

UZASADNIENIE

Powódka A. G. (1) w pozwie przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. domagała się zasądzenia 1.600 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w miesiącu lutym 2013 r., oraz sprostowania świadectwa pracy z 11 marca

2013 r. w pkt I w części obejmującej okres zakończenia pracy poprzez zastąpienie zwrotu „2013-01-31” zwrotem „2013-02-28”.

W uzasadnieniu wskazała, że 7 stycznia 2013 r. złożyła pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, ale zostało ono skutecznie cofnięte. Dnia 11 lutego 2013 r. powódka złożyła nowe oświadczenie, na mocy którego chciała rozwiązać umowę o pracę z dniem 28 lutego 2013 r. Pozwana wyraziła na to zgodę. Powódka nie otrzymała wynagrodzenia za miesiąc luty 2013 r.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. Argumentując swoje stanowisko wskazała, że powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 7 stycznia 2013 r. Zgodnie z oświadczeniem powódki ustanie stosunku pracy nastąpiło z dniem 31 stycznia 2013 r., na co pozwana wyraziła zgodę. Powódka od chwili złożenia tego oświadczenia nie wykonywała swojej pracy w sposób należyty, w szczególności nie dokończyła księgowania faktur za miesiąc styczeń 2013 r. oraz nie sporządziła bilansu za rok 2012. W tej sytuacji pozwana zleciła prowadzenie księgowości podmiotowi zewnętrznemu. Powódka od dnia 28 stycznia 2013 r. była nieobecna w pracy i nie świadczyła pracy na rzecz pozwanej. Nigdy też nie odwołała swojego oświadczenia z 7 stycznia 2013 r.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2014 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że „zmienia” powództwo w ten sposób, że domaga się dodatkowo sprostowania świadectwa pracy z 11 marca 2013 r. w pkt. 3 poprzez wskazanie, że stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia powódki bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wskazał, że oświadczeniem, które wywołało ten skutek, było oświadczenie z 11 lutego 2013 r. Nadto zgłosił żądanie zasądzenia kwoty 4.800 zł odszkodowania związanego z rozwiązaniem umowy o pracę w w/w trybie oraz kwoty 233,20 zł jako odszkodowania za uszczerbek w majątku powódki wynikający z tego, że została wyrejestrowana z ubezpieczenia społecznego z dniem 1 lutego 2013 r., choć powinno to nastąpić 28 lutego 2013 r. Powódka natomiast w dniach 19, 15 i 27 marca 2013 r. skorzystała z prywatnych usług medycznych, za które musiała zapłacić z własnych środków.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa także i w tym zakresie wskazując na niekonsekwencję powódki polegającą na tym, iż z jednej strony twierdzi, że jej stosunek pracy ustał z końcem lutego 2013 r., a z drugiej powołuje się na rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w dniu 11 lutego 2013 r.

Pismem z 7 kwietnia 2014 r. powódka bez zrzeczenia się roszczeń cofnęła pozew w zakresie rozszerzonym na rozprawie 20 marca 2014 r., z wyłączeniem żądania zasądzenia kwoty 233,20 zł.

Strona pozwana nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 510 złotych tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Od 30 grudnia 2011 r. strony łączył stosunek pracy, w ramach którego powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej na stanowisku księgowej. Powódka jest żoną prezesa zarządu pozwanej G. G. (1). Na początku stycznia 2013 r. relacje powódki z jej mężem zaczęły się psuć. Było to związane z podejrzeniami powódki co do tego, że jej mąż pozostaje w związku pozamałżeńskim.

W dniu 7 stycznia 2013 r. powódka w oświadczeniu adresowanym do pozwanej wskazała, że „wypowiada umowę o pracę z 30 grudnia 2011 r., na mocy porozumienia stron”. Jako termin rozwiązania umowy zaproponowała 31 stycznia 2013 r. Powódka przekazała swoje pismo G. G. (2) następnie jednak uzgodnili, że oświadczenie to nie wywoła skutków prawnych i powódka nadal będzie pracować dla pozwanej.

Jeszcze w styczniu 2013 r. G. G. (1) podjął rozmowy na temat powierzenia obsługi księgowej pozwanej podmiotowi zewnętrznemu, a dokładnie Biuru (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Z początkiem lutego 2013 r. zlecono prowadzenie obsługi księgowej tej spółce. W lutym 2013 r. powódka nie świadczyła pracy na rzecz pozwanej.

W piśmie z 11 lutego 2013 r. zatytułowanym „oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę” powódka oświadczyła pozwanej, że rozwiązuje umowę o pracę na mocy art. 94 § 2 k.p. Z powodu odrzucenia jej wypowiedzenia z dnia 7 stycznia 2013 r., braku odpowiedzi i ustosunkowania się pracodawcy, jako termin rozwiązania umowy przyjęła 28 lutego 2013 r. Zaznaczyła, że pracodawca stosował wobec niej mobbing tj. stosował działania polegające na uporczywym i długotrwałym nękanii, zastraszaniu. Poniżał ją, ośmieszał, zaniżał wartość wykonywanej pracy oraz zaniżał ocenę przydatności zawodowej. Nadto zawarła tam informację, że wysłała skargę do Państwowej Inspekcji Pracy. Powódka uznała, że taka decyzja jest najlepszym rozwiązaniem w obliczu pogarszających się relacji z jej mężem. Oświadczenie to przesłała G. G. (1) drogą elektroniczną. Odebrał on ją tego samego dnia.

W dniu 14 lutego 2013 r. w siedzibie pozwanej odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyła powódka, G. G. (1), K. B. (1), J. Ż. (1), T. U. (1), S. W. (1). Jego celem było przekazanie przez powódkę dokumentacji księgowej, w posiadaniu której była. W jego trakcie powódce przedstawiono projekt porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę. Według niego 12 lutego 2013 r. powódka miała przekazać pozwanej prowadzoną dokumentację oraz zwrócić narzędzia pracy. Stosunek pracy powódki miał zostać rozwiązany 28 lutego 2013 r. Porozumienia tego powódka nie podpisała.

W piśmie z 21 lutego 2013 r. powódka poinformowała pozwaną, że jej oświadczenie z 7 stycznia 2013 r. straciło moc, gdyż nie zostało przyjęte przez pracodawcę, na co ona się zgodziła. Podała, że po dacie 7 stycznia 2013 r. pracowała, co stanowi potwierdzenie niedojścia do skutku oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Oświadczenie z 11 lutego 2013 r. wywołało skutek rozwiązania stosunku pracy.

W świadectwie pracy wystawionym powódce 22 lutego 2013 r. wskazano, że jej stosunek pracy ustał 31 stycznia 2013 r. na mocy porozumienia stron. Pismem z 6 marca 2013 r. powódka wniosła o jego sprostowanie m.in. w zakresie podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy oraz daty zakończenia pracy. Zażądała, by jako podstawę wskazano „oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w zw. z art. 55 § 1 k.p.”. Powołała się przy tym na swoje wcześniejsze pismo z 21 lutego 2013 r. Pozwana sprostowała świadectwo pracy powódki, ale nie w w/w zakresie.

W dniach: 27 marca 2013 r. i 10 kwietnia 2013 r. powódka korzystała z odpłatnych usług medycznych, za które zapłaciła łącznie 200 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalenia faktyczne poczynione zostały w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków, powódki oraz G. G. (1). Sąd uznał je za wiarygodne, choć nie w całości, co omówił w dalszej części uzasadnienia. Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z nagrania przebiegu spotkania z 14 lutego 2013 r. albowiem dowód ten powódka uzyskała bezprawnie. Zdaniem Sadu meriti, nagrywanie rozmów stanowi nieuprawnioną ingerencję w dobra osobiste, a przede wszystkim w prawa do prywatności, do tajemnicy komunikowania się. Przez to godzi w konstytucyjną zasadę swobody i ochrony komunikowania się (art. 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Pozyskiwanie i wykorzystywanie materiału dowodowego nie powinno odbywać się z naruszeniem prawa czy zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 lipca 1999 r., sygn. I ACa 380/99, Lex nr 46757, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. I ACa 1057/07, Lex nr 466434).

Powódka nie uzyskała zgody osób uczestniczących w spotkaniu na rejestrację ich wypowiedzi. Nie wyjaśniła też, jakiemu to szczególnemu interesowi miało służyć zatajenie faktu rejestracji. Sąd uznał zatem przeprowadzenie tego dowodu za niedopuszczalne.

Sąd Rejonowy wskazał, że zasadniczym dla rozstrzygnięcia sprawy było ustalenie daty i podstawy ustania stosunku pracy powódki. Powódka początkowo prezentowała stanowisko, wedle którego wypowiedziała umowę o pracę w dniu

11 lutego 2013 r. W toku postępowania zgłosiła jednak roszczenie odszkodowawcze za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy. Pozwana natomiast stała na stanowisku, iż powódka wprawdzie dokonała wypowiedzenia, ale w dniu 7 stycznia 2013 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż stosunek pracy łączący strony ustał w dniu 11 lutego 2013 r. Tego dnia powódka przesyłała G. G. (1) wiadomość elektroniczną, w której zawarła oświadczenie, iż rozwiązuje umowę o pracę. Oświadczenia tego nie sposób uznać za wypowiedzenie mimo, iż jako dzień rozwiązania umowy oznaczyła ona 28 lutego 2013 r. Zgodnie z ogólną regułą wykładni oświadczeń woli zawartą w art. 65 § 1 k.c., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Zdaniem Sądu, gdyby powódka w istocie chciała wypowiedzieć umowę o pracę, użyłaby zwrotu „wypowiadam umowę o pracę”, tak, jak to uczyniła w swoim oświadczeniu z 7 stycznia 2013 r. Użyła jednak sformułowania „składam oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę”. Powołała się też na przepis art. 92 pkt 2 k.p. stanowiący, iż pracodawca ma obowiązek organizować pracę w sposób zapewniający pełne wykorzystanie czasu pracy, jak również osiąganie przez pracowników, przy wykorzystaniu ich uzdolnień i kwalifikacji, wysokiej wydajności i należytej jakości pracy. Zaznaczyła, że pozwana stosowała wobec niej mobbing przejawiający się w działaniach polegających na uporczywym i długotrwałym nękanii, zastraszaniu, poniżaniu, ośmieszaniu, zaniżaniu wartości wykonywanej pracy i oceny przydatności zawodowej. Motywem działania powódki było zatem naruszenie przez pozwaną podstawowych obowiązków pracodawcy. Wobec tego naruszenia zdecydowała się rozwiązać umowę. Ewidentnym potwierdzeniem tego jest treść wniosku z 6 marca 2013 r. o sprostowanie świadectwa pracy, gdzie powódka zażądała, by w sprostowanym świadectwie wpisać, iż jej stosunek pracy ustał na skutek oświadczenia jednej ze stron bez zachowania na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 w zw. z art. 55 § 1¹ k.p. To samo wynika z zeznań powódki, która zeznała, że 11 lutego 2013 r., wobec awantur z mężem i deprecjonowania wartości jej pracy, w końcu stwierdziła, iż nie będzie siedzieć z założonymi rękami do 20-go oraz nie będzie prosić o pracę, stąd napisała oświadczenie o rozwiązaniu umowy. Rozwiązanie umowy będące następstwem złożenia oświadczenia o rozwiązaniu bez zachowania okresu wypowiedzenia następuje w dniu złożenia takiego oświadczenia przez jedną ze stron stosunku. Nieuprawnioną była zatem próba odsunięcia w czasie przez powódkę terminu, w jakim miało nastąpić rozwiązanie. G. G. (1) zapoznał się z oświadczeniem powódki jeszcze 11 lutego 2013 r. Z końcem tego dnia ustało zatrudnienie powódki w pozwanej spółce.

Sąd Rejonowy zgodził się z powódką co do tego, że jej oświadczenie z 7 stycznia 2013 r. zostało skutecznie cofnięte. Po jego złożeniu G. G. (1) zwrócił je powódce i oznajmił, że dalej będzie ona pracować. Należy pamiętać, że powódka obsługiwała księgowość nie tylko pozwanej, ale jeszcze innej spółki powiązanej z G. G. (1). W tak ważnym okresie, jakim jest początek roku kalendarzowego, G. G. (1) nie mógł pozwolić sobie na to, by spółki były pozbawione obsługi księgowej. Zapewne dlatego chciał odwlec w czasie decyzję powódki. Sam zaś zajął się szukaniem biura rachunkowego dla pozwanej. To udało się w połowie lutego 2013 r. Wtedy też zorganizowano spotkanie z powódką, na którym miała ona przekazać posiadaną dokumentację księgową. Dodatkowo, gdyby w istocie strony nie uzgodniły, że powódka cofnie swoje oświadczenie z 7 stycznia 2013 r., a pozwana wyrazi na to zgodę, to powódce nie przedkładałoby 14 lutego 2013 r. projektu porozumienia w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy. W tych okolicznościach Sąd za niewiarygodne uznał zeznania G. G. (1) przeczące takiemu przebiegowi wydarzeń.

Przechodząc do oceny żądania powódki co do odszkodowania określonego w art. 55 k.p., Sąd Rejonowy wskazał, że przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika jest wina umyślna lub rażące niedbalstwo pracodawcy. Jest to przy tym takie naruszenie, które stwarza realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powoduje uszczerbek w tej sferze tak Sąd Najwyższy w wyroku z 10 listopada 2010 r., sygn. I PK 83/10, Lex 737372). Takim naruszeniem jest m.in. nieterminowe i częściowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę (tak w wyroku SN z 4 kwietnia 2000 r., sygn. I PKN 516/99, OSNP 2001/16/516), naruszanie godności pracownika lub innych jego dóbr osobistych (tak w wyroku SN z 10 maja 2012 r., sygn. I PK 215/11, Lex 1313658).

Powódka, prócz własnych zeznań, nie przedstawiła Sądowi dowodów potwierdzających zarzuty podniesione w jej oświadczeniu o rozwiązaniu umowy. Jej relacji nie potwierdzili tak świadkowie, jak i G. G. (1). Tymczasem dowód z zeznań stron ma charakter subsydiarny. Nie może on służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać wyników tego postępowania, np. poprzez obalenie innych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2009 r., sygn. I PK 19/09, Lex nr 519171, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 560/12, Lex nr 1235986, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt I ACa 875/10, Lex nr 694252). Sąd pierwszej instancji uznał zatem za nieudowodnione stosowanie wobec powódki mobbingu. Pozostałe przyczyny, tj. „odrzućenie” wypowiedzenia i brak odpowiedzi oraz ustosunkowania się przez pozwaną do wypowiedzenia nie stanowią przejawu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Skutkiem tego rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę było nieuzasadnione, a w dalszej konsekwencji, nie może ona żądać odszkodowania, o którym mowa w art. 55 § 1¹ k.p. Powództwo w zakresie odszkodowania oddalono jako bezzasadne.

Podstawę żądania sprostowania świadectwa pracy stanowił przepis art. 97 § 2¹ k.p. Zgodnie z nim pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Strona pozwana nie kwestionowała dochowania przez powódkę terminów do domagania się sprostowania. Sąd zatem uznał, że powódka tych terminów dotrzymała, ale wyłącznie w zakresie sprostowania daty ustania zatrudnienia. Żądanie sprostowania w zakresie przyczyny jego ustania powódka zgłosiła dopiero 20 marca 2014 r., a więc rok po otrzymaniu sprostowanego świadectwa pracy.

Samo wniesienie pozwu w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy nie otwiera pracownikowi drogi do dalszego rozszerzania żądania w pierwotnym jego kształcie. Nadal pozostaje on związany siedmiodniowym terminem rozpoczynającym swój bieg w dniu powzięcia informacji o odmowie sprostowania w całości lub części. Skoro zatem powódka zgłosiła żądanie sprostowania świadectwa co do przyczyny ustania jej zatrudnienia znacznie po upływie ustawowego terminu, to powództwo w tym zakresie należało oddalić jako bezzasadne.

Podobnie Sąd Rejonowy ocenił powództwo także co do żądania sprostowania daty rozwiązania stosunku pracy. Ustalił bowiem, że stosunek pracy powódki ustał w dniu 11 lutego 2013 r., o czym była mowa powyżej. Zdaniem Sądu, nie było podstaw, by dokonać sprostowania poprzez wpisanie, iż stosunek pracy powódki ustał 28 lutego 2013 r.

Podstawą domagania się wynagrodzenia za pracę w miesiącu lutym 2013 r. stanowił przepis art. 22 § 1 k.p. Z zasady wynagrodzenie przysługuje wyłącznie za pracę wykonaną (art. 80 k.p.). Powódce przysługiwać mogło wyłącznie wynagrodzenie za okres od 1 do 11 lutego 2013 r. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił jednak, w ocenie Sądu meriti, na ustalenie, iż w tym czasie w istocie świadczyła pracę. Świadek K. B. (1) nic na ten temat nie zeznał. J. Ź. (1) zeznał, że powódka w lutym 2013 r. przychodziła do pracy, ale nie wiedział, czy ją wykonywała. T. U. (1), która już na początku lutego 2013 r. zaczęła przychodzić do siedziby pozwanej i była tam co drugi dzień przez dwie godziny, spotkała powódkę tylko raz na spotkaniu 14 lutego 2013 r. S. W. (1) zeznał, że choć wielokrotnie był w biurze pozwanej, to nie widział, by powódka świadczyła pracę. Powódkę miał widzieć jeden lub dwa razy. G. G. (1) również nie potwierdził wersji powódki. W tym stanie rzeczy Sąd pierwszej instancji uznał za niewykazane, by powódka świadczyła pracę na rzecz pozwanej tak do 11 lutego 2013, a tym bardziej po tej dacie. Nie wykazała ona także, że spełniła przesłanki określone w art. 81 k.p. Ostatecznie zatem nie było podstaw do udzielenia ochrony prawnej omawianemu roszczeniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że ostatnie z roszczeń obejmowało wyrównanie szkody, jaką powódka miała ponieść korzystając z odpłatnej opieki medycznej w marcu 2013 r. Jego podstawy, zdaniem tego Sądu, należało upatrywać w przepisie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Powódka wskazała, że jej wyrejestrowanie z ubezpieczenia społecznego nastąpiło 1 lutego 2013 r. Gdyby nastąpiło 28 lutego 2013 r., to mogłaby korzystać z nieodpłatnej opieki medycznej. Pozwana kwestionując to żądanie podniosła, że z rachunków przedstawionych przez powódkę, w szczególności

paragonów, nie wynika, by to ona korzystała ze świadczeń zdrowotnych. Natomiast rachunki nie stanowią dowodu na to, iż to ona była pacjentką korzystającą z porady lekarskiej. Nadto powódka mogła ubiegać się o uzyskanie statusu osoby bezrobotnej, czego jednak nie uczyniła.

Sąd Rejonowy zgodził się twierdzeniami pozwanego odnośnie waloru dowodowego przedstawionych przez powódkę paragonów. Mimo zarzutów pozwanej powódka nie zgłosiła dowodów potwierdzających to, iż 15 i 19 marca 2013 r. rzeczywiście korzystała ze świadczeń medycznych. W swoich zeznaniach ograniczyła się tylko do stwierdzenia, iż okazane paragony i rachunki dotyczą świadczeń, z których korzystała. Ze stanowiskiem pozwanej nie zgodził się co do rachunków z 31 marca 2013 r. i 10 kwietnia 2013 r. Zostały one wystawione na powódkę przez lekarza psychiatrę. Mając na uwadze trudny okres, w jakim znajdowała się wówczas powódka, wydaje się zrozumiałym, iż potrzebowała ona konsultacji medycznej. Zdaniem Sądu I instancji pozostaje to jednak bez znaczenia dla oceny zasadności żądania odszkodowania. W istocie przepis art. 67 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2004 r., poz. 2135) przewiduje możliwość skorzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej w ciągu 30 dni od dnia wygaśnięcia obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego. Należy jednak pamiętać, że powódka rozwiązała umowę o pracę w dniu 11 lutego 2013 r., stąd z możliwości tej mogła skorzystać do 11 marca 2013 r. Tymczasem wszystkie jej wizyty lekarskie miały miejsce po tej dacie. Nie zaktualizowała się zatem odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej, w efekcie czego powództwo w/w zakresie oddalono jako bezzasadne. W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Na koszty pozwanej składało się wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego (60 zł od żądania sprostowania i 450 zł od żądania wynagrodzenia) ustalone zgodnie z dyspozycją 11 ust. 1 pkt I i 2 w zw. z 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się powódka, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego - art. 65 § 1 KC, przez dokonanie przez Sąd wykładni oświadczenia woli powódki o zakończeniu stosunku pracy bez uwzględnienia zamiaru powódki, pominięcia przez Sąd faktu, że powódka nie posiada wiedzy prawniczej, a pojęcia, którymi się posługuje, są przez Nią używane w sposób niekonsekwentny, podczas gdy z oświadczenia z 11 lutego 2013 r. wynika, że zamiarem powódki było zakończenie stosunku pracy u pozwanej w dniu 28 lutego 2013 r., nie zaś z chwilą złożenia przez Nią oświadczenia woli;

II. dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią materiału dowodowego, zebranego w sprawie, poprzez ustalenie, że stosunek pracy powódki ustał z dniem 11 lutego 2013 r., podczas gdy powódka w oświadczeniu z 11 lutego 2013 r. wskazała, że jej zamiarem było zakończenie stosunku pracy z dniem 28 lutego 2013 r., zaś G. G. (1), działając w imieniu (...) Sp. z o.o., już po otrzymaniu rzezonego oświadczenia, sporządził porozumienie, które, co więcej, obejmowało swą treścią sposób ustania stosunku pracy oraz dokonania wzajemnych rozliczeń przez strony, przyjmując termin zakończenia stosunku pracy powódki na termin przez Nią wskazany w oświadczeniu z 11 lutego 2013 r., realizowania przez strony postanowień rzezonego porozumienia, zwłaszcza, że z zeznań K. B. (1) wynika, że strony poczyniły ustalenia w zakresie terminu zakończenia stosunku pracy przez powódkę na koniec lutego 2013 r.

III naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1. art. 233 § 1 KPC poprzez dokonanie dowolnego, w miejscu wszechstronnego, rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i nadanie waloru wiarygodności:

- dowodowi z przesłuchania strony pozwanej reprezentowanej przez G. G. (1), w szczególności co do terminu zakończenia stosunku pracy przez powódkę, sposobu wykonywania przez Nią pracy, braku świadczenia przez powódkę pracy w miesiącu lutym 2013 r. oraz terminu zlecenia T. U. (1) świadczenia usług księgowych, w sytuacji, gdy dowód ten stoi w sprzeczności z innymi dowodami w sprawie i z zasadami doświadczenia życiowego, zwłaszcza, gdy uwzględni się fakt, że przedstawiciel pozwanej jest silnie skonfliktowany z powódką na polu osobistym; treść dotychczasowego świadectwa pracy, okoliczności związane z ustaniem stosunku pracy powódki oraz postawa procesowa G. G. (1) jako

przedstawiciela pozwanej, wskazuje na to, że twierdzenia przez Niego podnoszone zostały skonstruowane jedynie na potrzeby niniejszego postępowania

- zeznaniem T. U. (1) i S. W. (1), w szczególności co do terminu rozpoczęcia świadczenia przez Nich usług księgowych na rzecz pozwanej, braku wykonywania przez powódkę pracy w lutym 2013 r., wywiązywania się przez powódkę z obowiązków, wynikających ze stosunku pracy, podczas gdy zeznania świadków pozostają w wewnętrznej sprzeczności, pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, przeprowadzonymi w sprawie, nie było możliwe prowadzenie księgowości bez przekazania dokumentów księgowych, świadkowie są związani z pozwaną spółką i są znajomymi G. G. (1)

- odebranie waloru wiarygodności zeznaniom powódki w szczególności w zakresie terminu zakończenia stosunku pracy przez powódkę, sposobu wykonywania przez Nią pracy, braku świadczenia przez powódkę pracy w miesiącu lutym 2013 r., rozpoczęcia świadczenia przez T. U. (1) oraz S. W. (1) usług księgowych, ustaleń stron co do terminu zakończenia pracy, podczas gdy wiarygodność twierdzeń powódki została potwierdzona m.in. przez zeznania świadka J. Ż. (1) oraz K. B. (1), a także treścią pism kierowanych przez powódkę w stosunku do pozwanej. Nadto, Sąd uznał wiarygodność twierdzeń powódki w zakresie tego, że stosunek pracy nie zakończył się w wyniku złożenia przez Nią oświadczenia z 7.1.2013 r.

- nie nadanie mocy dowodowej paragonom, przedstawionym przez powódkę, a mającym dowodzić korzystania przez A. G. (1) z usług medycznych, świadczonych przez (...) sp. z o.o. z uwagi na nieprzedstawienie dowodów uzasadniających przekonanie, że powódka faktycznie z takich usług korzystała, podczas gdy same paragony stanowią dowód korzystania przez powódkę z usług medycznych, a fakt ich posiadania przez A. G. (1) oraz potwierdzenie przez Nią w trakcie przesłuchania Jej w charakterze strony faktu korzystania z takich usług nadało tym rachunkom pełną moc dowodową. Nadto, strona pozwana nie przedstawiła kontrdowodu, uzasadniającego przekonanie, że A. G. (1) z takich usług nie korzystała

2. art. 227 KPC w Zw. z art. 308 KPC poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrań, zapisanych na płycie CD, podczas gdy po pierwsze — dowód ten ma istotne znaczenie dla rozpoznania istoty sprawy, w szczególności w zakresie ustaleń, poczynionych przez strony co do terminu zakończenia stosunku pracy powódki. Po drugie, nagrania na płycie CD należą do źródeł dowodowych, znanych KPC i określonych jako inne środki dowodowe. Po trzecie, zaś, brak jest podstawy tak proceduralnej, jak i, materialnej dla oddalenia wniosku dowodowego z nagrań spotkania z 11.2.2014 r., za czym przemawia również stanowisko zajmowane przez tzw. judykaturę i doktrynę, m.in. przez Sąd Najwyższy, a wyrażone m.in. w Wyroku z 25.4.2003 r. (akt: IV CKN 94/01) Sąd Okręgowy w Legnicy, a wyrażone w Wyroku z 10.4.2014 r. (akt: VPa 24/14) a także stanowisko D. K. („Zakres zakazu przeprowadzania w postępowaniu cywilnym dowodów nielegalnych” Monitor Prawniczy 2013 nr 1)

3. art. 102 KPC poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej obowiązku zwrotu kosztów postępowania w sytuacji, gdy na gruncie niniejszej sprawy zachodzi tzw. wypadek szczególnie uzasadniony, na którego wystąpienie składa się tak postawa pozwanej, jak i sytuacja majątkowa i życiowa powódki, a przemawiający za odstąpieniem przez Sąd od obciążania powódki kosztami postępowania.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w sytuacji, gdyby Sąd nie przychylił się do stanowiska powódki w zakresie ustania stosunku Jej pracy dla pozwanej w dniu 28.2.2013 r., apelująca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi nadto, naruszenie prawa materialnego, a to art. 97 § 2 Kodeksu pracy poprzez jego niezastosowanie, tj. poczynienie przez Sąd ustaleń co do zakończenia przez A. G. (1) stosunku pracy z dniem 11.2.2013 r. i niedokonanie sprostowania świadectwa pracy w zakresie okresu, przez który praca faktycznie była przez powódkę świadczona.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

a. sprostowanie świadectwa pracy wydanego powódce, A. G. (1), przez pozwaną, (...) spółkę z o.o. w S. w ten sposób, że w pkt. 1 świadectwa pracy w miejsce okresu zatrudnienia oznaczonego jako „od 2010-01-04 do 2013-01-31” wpisać okres „od 2010-01-04 do 2013-02-28”

b. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1.600,00 zł wraz z odsetkami od 1.3.2013 r. tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2013 r.

c. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 233,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 20.3.2014 r. do dnia zapłaty

ewentualnie:

a. sprostowanie świadectwa pracy wydanego powódce, A. G. (1), przez pozwaną, (...) sp. z o.o. w S. w ten sposób, że w pkt. 1 świadectwa pracy w miejsce okresu zatrudnienia oznaczonego jako „od 2010- 01-04 do 2013-01-31” wpisać okres „od 2010-01 -04 do 2013-02-11”

b. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 586, 67 zł wraz z odsetkami od 1.3.2013 r. tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1.2.2013 r. do 11.2.2013 r.

2. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrań dźwięku, zapisanego na płycie CD, na okoliczność przebiegu spotkania stron z 14.2.2013 r., osób obecnych na tym spotkaniu, ustaleń dokonanych w jego czasie przez strony, braku wiarygodności zeznań świadków: G. G. (1), T. U. (1) oraz S. W. (1)

3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci orzeczenia o niepełnosprawności z 24.3.2014 r. oraz zaświadczenia lekarskiego z 27.6.2014 r. na okoliczność sytuacji rodzinnej powódki

4. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania I instancji oraz kosztów postępowania II – instancyjnego, w tym kosztów zastępstwa w tym postępowaniu, wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelująca wskazała, że Sąd zupełnie pominął wolę i zamiar A. G. (1) zakończenia przez nią stosunku pracy. Pominął również fakt, że powódka nie posiada wiedzy prawniczej.

Skarżąca podniosła, że w swoim oświadczeniu określiła datę zakończenia stosunku pracy na późniejszą niż dzień skutecznego złożenia przez nią oświadczenia woli, zatem nie można wnioskować, że jej zamiarem było rozwiązanie stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia. Nie można wysnuć powyższego wniosku nawet wobec faktu, że powódka jako przyczyny złożenia przez nią rzonego oświadczenia, wskazała te, które uzasadniają zakończenie przez pracownika stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia. Powyższe wywody, zdaniem powódki, znajdują potwierdzenie w zachowaniu tak powódki, jak i G. G. (1), które nastąpiły po napisaniu przez nią oświadczenia z 11.2.2013 r., tj.:

1. konsekwentne domaganie się przez A. G. (1) sprostowania jej świadectwa pracy w zakresie daty zakończenia stosunku pracy na dzień 28.2.2013 r.

2. sporządzenia przez G. P., które obejmowało swą treścią termin zakończenia stosunku pracy na dzień 28.2.2013 r. oraz późniejszego realizowania rzonego Porozumienia, m.in. w zakresie przekazania spraw i prowadzonej dokumentacji, a także dokonanie zwrotu i rozliczenie się z narzędzi pracy

3. przebiegu spotkania z 14.2.2013 r., o którym zeznał m.in. K. B. (1) i którego przebieg objęty był również treścią dowodu z przesłuchania powódki, na którym to omawiano Porozumienie stron w sprawie rozwiązania umowy o pracę i – jak zeznał powyżej oznaczony świadek – ustalono termin zakończenia stosunku pracy przez powódkę na dzień 28.2.20 13 r.

Powyższe, zdaniem apelującej, świadczy o tym, że tak A. G. (1), jak i G. G. (1), działając w imieniu i na rzecz (...) sp. z o.o. w S., uznali, że złożone przez powódkę oświadczenie z 11.2.2013 r. nie jest oświadczeniem o rozwiązaniu stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia, lecz swoistą – ale zaakceptowaną – propozycją zakończenia stosunku pracy w drodze porozumienia ze ściśle określoną datą.

Skarżąca wskazała na marginesie, że Sąd I instancji w uzasadnieniu dla poczynionego przez siebie ustalenia, przyjął, że oświadczenie powódki z 7.1.2013 r. było nieskuteczne, i wskazał, że G. G. (1) nie przedkładałby Jej na spotkaniu z 14.2.2013 r. projektu Porozumienia, dotyczącego zakończenia stosunku pracy. Powyższe wnioski ma również zastosowanie do oświadczenia, złożonego przez A. G. (1) 11.2.2013 r. – gdyby strony uznały skuteczność owego oświadczenia jako oświadczenia o zakończeniu stosunku pracy przez jego rozwiązanie bez zachowania okresu wypowiedzenia, z jednej strony – powyższe Porozumienie nie zostałoby powódce przedłożone, z drugiej, zaś – strony nie prowadziłyby rozmów w zakresie zakończenia stosunku pracy na spotkaniu 14.2.2013 r.

W ocenie powódki, Sąd I instancji dokonał dowolnego, w miejsce wszechstronnego, rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przejawiło się to w nadaniu waloru wiarygodności zeznaniom przedstawiciela pozwanej: G. G. (1), zeznaniom świadków T. U. (1) oraz S. W. (1), w szczególności co do terminu zakończenia stosunku pracy przez powódkę, sposobu wykonywania przez Nią pracy, braku świadczenia przez powódkę pracy w miesiącu lutym 2013 r. oraz terminu zlecenia T. U. (1) świadczenia usług księgowych.

Skarżąca podkreśliła, że wszystkie wyżej wymienione osoby są związane z pozwaną spółką – G. G. (1) jest Jej Prezesem Zarządu, a T. U. (1) oraz S. W. (1) świadczą dla spółki usługi księgowe. Nadto, G. G. (1) jest silnie skonfliktowany z A. G. (1) na polu osobistym i obecnie prowadzone jest pomiędzy nimi postępowanie rozwodowe. W toku tego konfliktu G. G. (1) czyni w stronę powódki częste złośliwości, a przejawem jednej z nich jest właśnie treść przedmiotowego świadectwa pracy oraz niewypłacenie powódce wynagrodzenia za luty 2013 r. Nadto, T. U. (1) oraz S. W. (1), prócz ich związania z pozwaną spółką, na polu osobistym pozostają znajomymi G. G. (1). Brak wiarygodności powyższych świadków wynika z wewnętrznej sprzeczności ich zeznań, sprzeczności tych zeznań z innymi dowodami, zebranymi w sprawie (m.in. przesłuchaniem powódki w charakterze strony, zeznaniami J. Ż. (1) oraz zeznaniami K. B. (1)), a także ze sprzeczności tych zeznań z zasadami doświadczenia życiowego.

Powyższy wniosek, zdaniem powódki, wynika z następujących okoliczności:

1. nie jest możliwe jak wskazują świadkowie, by T. U. (1) oraz S. W. (1) rozpoczęły świadczenie usług księgowych na rzecz (...) Sp. z o.o. w S. na początku lutego 2013 r. z dwóch zasadniczych powodów:

- T. U. (1) zeznała, że G. G. (1) skontaktował się z Nią telefonicznie w czasie, gdy była na feriiach zimowych. Ferie zimowe w województwie (...) w 2013 r. rozpoczynały się z dniem 28.1.2013 r., a kończyły 10.2.2013 r.

- przekazanie spraw i całej dokumentacji przez A. G. (1) wraz z przejęciem obowiązków przez T. U. (1) oraz S. W. (1) nastąpiło na spotkaniu z 14.2.2013 r., a bez stosownej dokumentacji nie było i nie jest możliwe dokonywanie bieżących i okresowych czynności księgowych.

2. z powodu przebywania na feriiach zimowych T. U. (1) nie mogła być w zakładzie pracy na początku lutego 2013 r. (z tej przyczyny, być może, nie potrafiła dostrzec – wzrokowo - w tym zakładzie powódki)

3. wbrew zeznaniom powyżej oznaczonych świadków, świadek J. Ż. (1) zeznał, że widywał powódkę w zakładzie pracy w lutym 2013 r. (choć, będąc zatrudniony u pozwanej początkowo tego nie przyznał, a okoliczność tę stwierdził dopiero po kolejnym pytaniu pełnomocnika powódki)

4. okoliczność związana z nienależytym sposobem wykonywania przez powódkę pracy, o którym zgodnie i szeroko zeznają powyżej oznaczeni świadkowie, pojawiła się dopiero na etapie postępowania sądowego, a powódka nie była ukarana żadną karą dyscyplinarną. O niekompletności czy bałaganie w dokumentacji przez powódkę przekazywanej, nie ma również wzmianki w protokole zdawczo – odbiorczym z 14.2.2013 r.

5. zeznania tych świadków stoją w sprzeczności z zeznaniami K. B. (1), który wskazał, że strony ustaliły że zakończenie stosunku pracy przez powódkę miało nastąpić 28.2.2013 r. W przeciwieństwie, zaś, do powyżej oznaczonych świadków, świadek K. B. (1) nie miał żadnego interesu, by składać zeznania o rzeczowej treści. Przy czym, wybiegając naprzeciw ewentualnym zarzutom co do wiarygodności powyższego świadka (zarzutom, które dotąd w postępowaniu nie zostały podnoszone), powódka wskazała, że w czasie, gdy miało miejsce spotkanie pomiędzy A. G. (1) a G. G. (1), jako osobą reprezentującą pozwaną spółkę, brat świadka nie był jeszcze pełnomocnikiem powódki.

Dla oceny zeznań G. G. (1), w ocenie skarżącej, najistotniejsza jest, jednak, inna okoliczność, tj. Jego działania na etapie przedsądowym i postawa procesowa od początku trwania postępowania. Pozwana wystawiła powódce świadectwo pracy (podpisane przez G. G. (1), jako osoby uprawnionej do prezentowania spółki) ze wskazaniem, że stosunek pracy ustał z dniem 31.1.2013 r. na podstawie oświadczenia powódki z 7.1.2013 r. Takie twierdzenia podtrzymał również w toku postępowania G. G. (1) a miał przecież świadomość, że oświadczenie to – wobec poczynionych z powódką ustaleń – nie miało wywoływać żadnych skutków prawnych. Mimo tego posłużył się nim dla wykazania podstawy faktycznej dla sporządzenia przez pozwaną świadectwa pracy. Tym samym nieskuteczność i charakter oświadczenia z 11.2.2013 r., mimo, że na jego podstawie następnie sporządził Porozumienie z 11.2.2013 r. Powyższe okoliczności, w ocenie skarżącej, świadczą o tym, że treść zeznań powyżej określonych świadków została skonstruowana jedynie na potrzeby przedmiotowego postępowania.

Powódka wskazała, że dowolna ocena materiału dowodowego przejawiała się również w braku nadania mocy dowodowej paragonom, przedstawionym przez powódkę, a mającym dowodzić korzystania przez A. G. (1) z usług medycznych, świadczonych przez L. (...) spółkę o.o. Same paragony stanowią dowód korzystania przez powódkę z usług medycznych, a fakt ich posiadania przez A. G. (1) oraz potwierdzenie przez Nią w trakcie przesłuchania Jej w charakterze strony faktu korzystania z takich usług, nadało tym rachunkom pełną moc dowodową. Sąd II instancji nie może pominąć również tego, że powódka nie przedstawiła dziesiątek paragonów fiskalnych, lecz zaledwie dwa paragony i to na łączną kwotę niespełna 125,00 zł.

Skarżąca wskazała również, że Sąd I instancji naruszył nadto art. 227 KPC w zw. z art. 308 KPC poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrań, zapisanych na płycie CD. Przede wszystkim, sam Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum uznał, że powyżej oznaczony dowód ma istotne znaczenie dla rozpoznania przedmiotowej sprawy, co też wynika z postanowienia dowodowego Sądu o jego dopuszczeniu, wydane na rozprawie z 2.12.2014 r. i następnie na tej rozprawie uchylonego.

Apelująca podniosła, że nagrania na płycie CD należą do źródeł dowodowych, znanych KPC i określonych jako inne środki dowodowe. Brak jest w przepisach proceduralnych podstawy dla oddalenia wniosku dowodowego z nagrania w sytuacji, gdy osoba nagrywana o fakcie nagrywania nie miała wiedzy. Zgodnie, natomiast, z zasadami teorii prawa – to co nie jest przez ustawę zabronione, jest dozwolone. Oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrań spotkania z 11.2.2014 r. nie uzasadniają również przepisy materialnoprawne. Faktem jest, natomiast, że zakaz dopuszczenia w procesie cywilnym tzw. nielegalnych nagrań został wypracowany przez tzw. judykaturę i doktrynę, choć stanowisko w tym zakresie nie jest jednolite. Co prawda, przeważający jest pogląd, że taki dowód jest niedopuszczalny, lecz, zgodnie z również przeważającym poglądem, zasada ta nie ma charakteru bezwzględnego. Jak, bowiem, zostało to wskazane w artykule D. K. „Zakres zakazu przeprowadzania w postępowaniu cywilnym dowodów nielegalnych” (Monitor Prawniczy 2013 nr 1) zasada ta nie będzie miała zastosowania w przypadku, gdy osoby nagrywające są uczestnikami procesu komunikacyjnego, a przyczyna nagrania była związana z koniecznością udowodnienia przez daną osobę pewnych faktów przed Sądem. Dokonanie przez taką osobę nagrania (nagrania, w którym uczestniczyła) nie wypełnia znamion czynu zabronionego, nie stanowi również naruszenia tajemnicy komunikowania się, regulowanej przez art. 49 Konstytucji RP. Zachowanie to nie jest również naruszeniem prawa do prywatności czy dóbr osobistych z uwagi na brak bezprawności tych działań jako stanowiących przejaw realizacji prawa do Sądu. W tożsamym tonie (duchu) wypowiedział się Sąd Najwyższy w Wyroku z 25.4.2003 r. (akt: IV CKN 94/01 oraz Sąd Okręgowy w Legnicy w Wyroku z 10.4.2014 r. (akt: VPa 24/14) Przy czym, istotne jest to, że sam fakt dokonania nagrania nie został zakwestionowany przez stronę przeciwną. Z powyższych nagrań wynika jednoznacznie,

wynika, że na spotkaniu z 14.2.2013 r. obecny byli m.in. S. W. (1), A. G. (1) oraz G. G. (1). W toku tego spotkania S. W. (1) starał się ustalić w jakim trybie i z jaką datą ma ustać stosunek pracy powódki. A. G. (1) wskazała, że Jej zamiarem jest zakończenie stosunku pracy na dzień 28.2.2013 r. a przyczyną niepodpisania przez Nią Porozumienia z 11.2.2013 r. było jedynie to, że zostało Jej ono przedłożone przez (...) sp. z o.o. niepodpisane przez G. G. (1). Na pytanie S. W. (1) wobec G. G. (1) co do wyrażenia zgody na dzień zakończenia stosunku pracy A. G. (1) na dzień 28.2.2013 r. wskazał on, że — tak jak zostało to przedstawione w projekcie Porozumienia — wyraża On na to zgodę a nadto wyraża zgodę na wypłatę A. G. (1) wynagrodzenia za luty 2013 r. Wobec takiego przebiegu rozmów pomiędzy stronami nie można wysnuć innego wniosku niż ten, że stosunek pracy A. G. (1) ustał z dniem 28.2.2013 r.

Jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej i w przypadku nieprzychylenia się przez Sąd II instancji do stanowiska powódki w zakresie ustania stosunku Jej pracy dla pozwanej w dniu 28.2.2013 r., powódka zarzuciła nadto zaskarżonemu wyrokowi, naruszenie prawa materialnego, a to art. 97 § 2 Kodeksu pracy poprzez jego niezastosowanie. Sąd Rejonowy Szczecin — Centrum ustalił, że stosunek pracy powódki nie zakończył się 31.1.2013 r., a zatem w dacie wskazanej w świadectwie pracy. Sąd I instancji ustalił, że stosunek ten ustał z dniem 11.2.2013 r. Charakter świadectwa pracy, stanowiący oświadczenie wiedzy pracodawcy m.in. co do okresu świadczenia pracy przez pracownika, wymaga tego, by w dokumencie tym wskazany był faktyczny okres tej pracy. W związku z tym, nieuzasadnione było oddalenie przez Sąd powództwa w całości w sytuacji, gdy Sąd doszedł do przekonania, że data ustania stosunku pracy A. G. (1) jest odmienna od wskazanej w świadectwie pracy. Wystawiony wobec powódki dokument nie spełnia, zatem, swej roli. Jest niezgodny z ustaleniami Sądu. Powyżej podniesione argumenty uzasadniają żądanie powódki tak w zakresie sprostowania świadectwa pracy, jak i wypłaty wobec Niej wynagrodzenia za pracę. Przy czym, w przypadku ustalenia przez Sąd II instancji, że świadectwo pracy winno zostać sprostowane przez określenie jako datę zakończenia stosunku pracy dnia 11.2.2013 r. wynagrodzenie za pracę winno przysługiwać A. G. (1) w wysokości 586,67 zł, która to kwota stanowi iloraz wartości 1.600,00 zł (wynagrodzenie za pełny miesiąc) i 30 dni oraz iloczyn 11 dni (faktycznie przepracowanych) — $1.600 \cdot 30 \cdot 11$. Podobnie, uzasadnione jest również żądanie powódki w zakresie naprawienia Jej szkody powstałej w wyniku niezgodnego z prawdą wskazania przez pozwaną ustania stosunku pracy A. G. (1) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych.

Uzasadniając wniosek o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, apelująca wskazała, że znajduje on podstawę w zasadzie odpowiedzialności stron za wynik procesu, a wyrażonej w art. 98 § 1 KPC. Przy czym, zgodnie z art. 98 § 3 KPC do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony zalicza się również wynagrodzenie związane z ustanowieniem w sprawie zawodowego pełnomocnika. Jedynie na marginesie skarżąca podniosła, że obecna Jej sytuacja finansowa i osobista jest bardzo ciężka. Powódka nie uzyskuje dochodu. Obecnie nie jest w stanie świadczyć pracy czy też usług księgowych z uwagi na konieczność niemalże stałej opieki nad małoletnim synem, chorym na ostrą białaczkę limfoblastyczną. Powódka utrzymuje się ze środków, otrzymywanych od G. G. (1) tytułem zabezpieczenia kosztów utrzymania rodziny w miesięcznej wysokości 4.000,00 zł (która to okoliczność, zdaje się, jest bezsporna). Większość tych kosztów, przeznaczana jest na leczenie małoletniego K. G..

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się częściowo zasadna (w zakresie odnoszącym się do roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy w części obejmującej dzień zakończenia pracy oraz częściowo w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za pracę w miesiącu lutym 2013 r.) i jako taka doprowadziła w pewnym zakresie do zmiany wyroku Sądu Rejonowego zgodnie z kierunkiem zaskarżenia, w pozostałej natomiast części podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność

postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Odwoławczy ustaleń częściowo odmiennych, niż te, które zostały poczynione przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy przyjął co prawda, że stosunek pracy powódki ustał później niż to wskazano w świadectwie pracy, jednakże w ocenie Sądu I instancji rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z dniem 11 lutego 2013 r., a nie jak wskazywała powódka z dniem 28 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji Sądu Rejonowego w tym zakresie, uznając że w analizowanym przypadku powódka wykazała, że faktycznie do rozwiązania stosunku pracy doszło z dniem 28 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy nie podzielił również ustaleń Sądu I instancji w zakresie w jakim przyjął on, że w lutym 2013 r. powódka nie świadczyła pracy na rzecz pozwanej, a w konsekwencji brak jest podstaw do zasądzenia na jej rzecz wynagrodzenia za pracę za ten miesiąc. Na podstawie zgromadzonego przez Sąd meriti materiału dowodowego oraz po uzupełnieniu postępowania dowodowego o dowód z uzupełniającego przesłuchania powódki i reprezentanta pozwanej spółki Sąd Odwoławczy dokonał bowiem w tym zakresie częściowo odmiennych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia o zasadności powództwa o sprostowanie świadectwa pracy w części obejmującej dzień zakończenia pracy, jak również częściowej zasadności powództwa o wynagrodzenie za pracę w miesiącu lutym 2013 r.

Sąd Odwoławczy dodatkowo ustalił, że:

W dniu 7 stycznia 2013 r. powódka w oświadczeniu adresowanym do pozwanej wskazała, że wypowiedzi umowę o pracę z 30 grudnia 2011 r., na mocy porozumienia stron. Jako termin rozwiązania umowy zaproponowała 31 stycznia 2013 r. Powódka przekazała swoje pismo G. G. (1), następnie jednak strony uzgodniły, że oświadczenie to nie wywoła skutków prawnych i powódka kontynuowała zatrudnienie u pozwanej.

Dowód:

- pismo z 07.01.13 r. k. 5,

- zeznania A. G. (1) k. 111v-112, oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 162-165

- zeznania G. G. (1) k. 112v-113 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 165-170

Pod koniec stycznia 2013 r. powódka została pozbawiona dostępu do kont firmowych, co doprowadziło do sytuacji, że powódka nie mogła dokonywać przelewów, sprawdzać stanu kont firmowych, co należało do jej obowiązków jako księgowej. Powódka próbowała kontaktować się z G. G., w którego posiadaniu były karty dostępu do kont firmy, jednakże ten nie odbierał jej telefonów. Powódka obawiając się, że w późniejszym okresie pracodawca mógłby wykorzystać przeciwko niej okoliczność, że w lutym 2013 r. nie była w stanie rzetelnie wykonywać swojej pracy zdecydowała się rozwiązać stosunek pracy z pozwaną spółką. W tym celu w piśmie z 11 lutego 2013 r. zatytułowanym

„oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę” powódka oświadczyła pozwanej, że rozwiązuje umowę o pracę na mocy art. 94 § 2 k.p. z powodu odrzucenia jej wypowiedzenia z dnia 7 stycznia 2013 r., braku odpowiedzi i ustosunkowania się pracodawcy, jako termin rozwiązania umowy wskazała 28 lutego 2013 r. Oświadczenie to przesłała G. G. (1) drogą elektroniczną. Odebrał on je tego samego dnia.

Powódka traktowała swoje oświadczenie jako jednostronne rozwiązanie stosunku pracy.

Dowody: oświadczenie powódki z 11.02.2013 r. – k. 6

- zeznania A. G. (1) k. 111v-112 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 162-165

- zeznania G. G. (1) k. 112v-113 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 165-170

Od dnia 12 lutego 2013 r. do 28 lutego 2013 r. powódka korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Zwolnienie lekarskie złożyła w dniu 12.02.2013 r. na ręce pracownika spółki (...), który przekazał zwolnienie przesowi spółki.

Powódce został wypłacony zasiłek chorobowy za okres korzystania ze zwolnienia lekarskiego (również za okres po ustaniu zatrudnienia).

Dowód:

- zeznania A. G. (1) k. 111v-112, oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 162-165

- zeznania G. G. (1) k. 112v-113 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 165-170

- zaświadczenie (...) k. 44

- zeznania świadka J. Ż. – k. 45v-46

W dniu 14 lutego 2013 r. w siedzibie pozwanej odbyło się spotkanie, w którym uczestniczyła powódka, G. G. (1), K. B. (1), J. Ż. (1), T. U. (1), S. W. (1). Na spotkaniu w dniu 14 lutego 2013 r. prowadzone były rozmowy odnośnie terminu rozwiązania stosunku pracy A. G.. Prezes G. G. godził się wówczas na to, aby stosunek pracy ustał dopiero z końcem lutego 2013 r.

W trakcie tego spotkania powódce przedstawiono sporządzony w dniu 11 lutego 2013 r. projekt porozumienia w sprawie rozwiązania umowy o pracę. W projekcie tym wskazano, że pracodawca wyraża zgodę, aby na wniosek powódki z dnia 11 lutego 2013 r. uległa rozwiązaniu umowa o pracę zawarta w dniu 20 grudnia 2011 r.

Jako dodatkowe ustalenia w projekcie tym przewidziano, że:

- w dniu 12.02.2013 r. o godz. 15.00 Pracownik – A. G. (1) dokona przekazania spraw i prowadzonej dokumentacji, dokumentów firmy i księgowych oraz dokona zwrotu i rozliczy się z narzędzi pracy stanowiących własność pracodawcy tj. komputera laptop F. (...), kluczy, telefonu komórkowego służbowego oraz innych materiałów,

- po przekazaniu w/w zadań i materiałów tj. w okresie od 13.02.2013 r. do 28.02.2013 r. pracownik zostaje zwolniony z obowiązku świadczenia pracy,

- w okresie zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną,

- wynagrodzenie będzie wypłacone w przyjętym w zakładzie pracy terminie płatności wynagrodzenia.

Porozumienia tego powódka nie podpisała, gdyż uważała, że to sporządzone przez nią wcześniej pismo jest dokumentem rozwiązującym stosunek pracy. Powódka chciała by do rozwiązania stosunku pracy doszło ze wskazaniem winy pracodawcy jako podstawy rozwiązania stosunku pracy, a nie w wyniku porozumienia stron.

Dowody: - projekt porozumienia stron w sprawie rozwiązania umowy o pracę z 11.02.2013 r. – k. 7

- zeznania świadka K. B. – k. 45-45v

- zeznania świadka J. Ż. – k. 45v-46

- zeznania świadka T. U. – k. 71v-72

- zeznania świadka S. W. – k. 72-72v

- zeznania A. G. (1) k. 111v-112, oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 162-165

- zeznania G. G. (1) k. 112v-113 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 165-170

Wynagrodzenie powódki z tytułu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w S. wynosiło 1600 zł brutto.

Niesporne

W styczniu 2013 r. -w czasie ferii zimowych - G. G. podjął rozmowy na temat powierzenia (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W tym celu, G. G. (1) skontaktował się z T. U. (1), księgową zatrudnioną w spółce Biuro (...) (jednocześnie żoną prezesa zarządu tej spółki). T. U. (1) ustaliła z G. G., że po jej powrocie z wypoczynku spotkają się w celu uzgodnienia warunków współpracy. Po powrocie z ferii, T. U. (1) spotkała się z G. G. i podjęła współpracę w zakresie obsługi księgowej, zaczęła zapoznawać się z programami, przeglądała dokumentów.

Umowę o współpracę z Biurem (...) sp. z o.o. w S. G. G. zawarł w połowie lutego (po 14.02.2013 r.).

Dowód: - zeznania świadka T. U. – k. 71v-72, 110

- zeznania świadka S. W. – k. 72-72v, 110

- zeznania G. G. (1) k. 112v-113 oraz z wersji elektronicznej i transkrypcja - k. 165-170

Pracodawca nie wypłacił powódce wynagrodzenia należnego za miesiąc luty 2013 r.

Niesporne

Dodatkowe ustalenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd I instancji (dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, zeznania świadków i stron przesłuchanych przez sąd I instancji) oraz dowód z uzupełniającego przesłuchania stron przeprowadzony przed sądem II instancji.

W oparciu o ustalony jak powyżej stan faktyczny sprawy Sąd Odwoławczy uznał powództwo za częściowo uzasadnione. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił twierdzenia powódki o słuszności jej roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie wskazanej w tym świadectwie daty zakończenia stosunku pracy, uznając że do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 28 lutego 2013 r. (a nie jak wskazywał pozwany z dniem 31.01.2013 r., czy też jak przyjął to Sąd I instancji z dniem 11.02.2013 r.). Za zasadne Sąd Okręgowy uznał również roszczenie powódki o zasądzenie na jej rzecz należnego wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2013 r.

Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji pracodawcy w sprowadzającej się do próby wykazania, że w analizowanym przypadku do rozwiązania stosunku pracy doszło na podstawie oświadczenia powódki z dnia 7 stycznia 2013 r. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie w jakim sąd ten przyjął, że oświadczenie powódki z dnia 7 stycznia 2013 r. zostało skutecznie cofnięte, gdyż strony porozumiały się, że powódka będzie kontynuowała zatrudnienie, a w konsekwencji oceny powództwa należało dokonać w kontekście drugiego oświadczenia powódki o rozwiązaniu stosunku pracy sporządzonego przez nią (i doręczonego pracodawcy) w dniu 11 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego w tym przedmiocie i w zasadniczej części

podzielił ocenę prawną przedstawioną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z tego też względu Sąd Odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów dotyczących oceny skuteczności oświadczenia powódki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, lex nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, lex nr 558303).

Dla porządku w tym miejscu wskazać należy, że z ustaleń faktycznych wynikało jednoznacznie, że powódka przekazała swoje pismo z dnia 7 stycznia 2013 r. G. G. (1), jednakże strony uzgodniły, że oświadczenie to nie wywoła skutków prawnych i powódka będzie kontynuowała zatrudnienie u pozwanej. Co prawda G. G. w swoich zeznaniach zaprzeczył takiej wersji wydarzeń, jednocześnie jednak Sąd Okręgowy dzieląc ocenę Sądu I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom prezesa pozwanej spółki w tym zakresie. Jak bowiem słusznie przyjął Sąd Rejonowy z pozostałych okoliczności sprawy wynika jednoznacznie, że nie doszło do rozwiązania stosunku pracy z powódką z dniem 31 stycznia 2013 r. Gdyby rzeczywiście doszło do rozwiązania z powódką stosunku pracy z dniem 31.01.2013 r. – (zgodnie z jej propozycją zawartą w oświadczeniu z dnia 7.01.2013 r.), to pracodawca nie przedłożyłby powódce w lutym 2013 r. projektu porozumienia w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy zgodnie z jej wnioskiem z dnia 11.02.2013 r.

Niezależnie od powyższego w tym miejscu podkreślenia wymaga, że pozwana spółka w odpowiedzi na apelację de facto nie zakwestionowała prawidłowości ustalenia przez Sąd Rejonowy, że w analizowanym przypadku nie doszło do rozwiązania stosunku pracy z powódką na podstawie oświadczenia powódki z dnia 7.01.2013 r. tj. z dniem 31 stycznia 2013 r. Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na apelację wskazał bowiem wprost, że podziela dokonaną przez Sąd Rejonowy interpretację pisma powódki z dnia 11.02.2013 r. sprowadzającą się do wskazania, że oświadczenie powódki z dnia 11.02.2013 r. spowodowało rozwiązanie stosunku pracy w trybie natychmiastowym (w dniu 11.02.2013 r.). Kwestia sporna w analizowanej sprawie została zatem de facto ostatecznie ograniczona wyłącznie do oceny skutków prawnych oświadczenia powódki z dnia 11.02.2013 r. Sąd Okręgowy – mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy - podzielił w tym zakresie argumentację powódki, uznając, że w wyniku jej oświadczenia z dnia 11.02.2013 r. doszło do rozwiązania umowy o pracę z dniem wskazanym przez powódkę tj. z dniem 28.02.2013 r. , a nie w dniu złożenia oświadczenia.

Oceniając oświadczenie powódki z dnia 11.02.2013 r. Sąd Okręgowy wziął bowiem pod uwagę, że powódka jako podstawę rozwiązania stosunku pracy wskazała naruszenie obowiązków przez pracodawcę. W swoim oświadczeniu powódka wprost wyartykułowała wolę rozwiązania stosunku pracy z dniem 28.02.2013 r. Co istotne pracodawca nie zakwestionował w żaden sposób doręczonego mu oświadczenia powódki w zakresie wskazanej daty ustania stosunku pracy (kwestionował wyłącznie wskazaną podstawę rozwiązania stosunku pracy – naruszenie obowiązków przez pracodawcę, mobbing), co wynika wprost z wyjaśnień G. G., który wskazał, że godził się na zaproponowany przez powódkę termin ustania stosunku pracy, jak i z treści sporządzonego porozumienia dotyczącego rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu Odwoławczego skoro oświadczenie powódki w sposób dostateczny ujawniło jej wolę co do daty rozwiązania umowy o pracę i pracodawca godził się na wskazany przez powódkę termin ustania stosunku pracy to brak było podstaw do uznania, że umowa o pracę rozwiązała się wcześniej. Wielokrotnie zdarza się, że również pracodawcy rozwiązując umowę o pracę w trybie natychmiastowym określają nieco późniejszą datę rozwiązania stosunku pracy.

Za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał również roszczenie powódki o wynagrodzenie za pracę w miesiącu lutym 2013 r. Stosownie do treści art. 80 k.p., pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Kodeks pracy wskazuje na liczne przypadki, w których pracownik, nie wykonując pracy, jest uprawniony do wynagrodzenia. Do takich okresów należy zaliczyć m.in.: 1) zwolnienie na poszukiwanie pracy (art. 37 KP), 2) czas pozostawania bez pracy, w przypadku przywrócenia do pracy (art. 47 § 1 i art. 57 § 1 i 2 KP), 3) czas do upływu ustawowego okresu wypowiedzenia w przypadku, gdy pracodawca zastosował krótszy okres niż jest wymagany (art. 49 KP), 4) czas przestoju (art. 81 KP), 5) czas usprawiedliwionej nieobecności w pracy z powodu choroby (art. 92 KP), 6) urlop wypoczynkowy (art. 172 KP), 7) zwolnienie kobiety ciężarnej na badanie lekarskie (art. 185 § 2 KP), 8) przerwy na karmienie piersią (art. 187 KP), 9) 2 dni zwolnienia na opiekę nad dzieckiem (art. 188 KP), 10) zwolnienie na

przeprowadzenie badań okresowych i kontrolnych (art. 229 KP), 11) zwolnienie w celu wzięcia udziału w szkoleniach z zakresu bhp (art. 2373 § 2 KP).

Z materiału dowodowego wynikało, że pod koniec stycznia 2013 r. prezes pozwanej pozbawił powódkę dostępu do kont firmowych, co doprowadziło do sytuacji, że powódka nie mogła dokonywać przelewów, sprawdzać stanu kont firmowych, co należało do jej obowiązków jako księgowej. Okoliczność tę Sąd Okręgowy ocenił odmiennie od Sadu Rejonowego. Sąd Okręgowy zwrócił bowiem uwagę, że z ustaleń faktycznych jednocześnie wynikało, że powódka przychodziła do pracy, jak również próbowała kontaktować się z G. G., w którego posiadaniu były karty dostępu do kont firmy, jednakże ten nie odbierał jej telefonów. Z powyższych ustaleń, którym nie zaprzeczył sam G. G. zeznając przed Sądem Okręgowym, iż karty do kont były w jego posiadaniu oraz potwierdzając, że nie odbierał telefonów od powódki (co prawda jako powód nieodbierania telefonów wskazał motywy rodzinne (kryzys w małżeństwie z powódką), jednakże pozostawało to bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, która jest sprawą pracowniczą), wynikało w ocenie Sądu Odwoławczego jednoznacznie, że w lutym 2013 r. powódka pozostawała w gotowości do świadczenia pracy, a jedynie wobec zachowania prezesa zarządu pozwanej spółki, który odebrał powódce karty dostępu do kont firmowych nie mogła wykonywać swoich obowiązków w pełnym zakresie. Wykonywała je jedynie w miarę możliwości. Z kolei w okresie od dnia 12 lutego 2013 r. do 28 lutego 2013 r. powódka korzystała ze zwolnienia lekarskiego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powódce należało się wynagrodzenie za pracę w lutym 2013 r., pozostawała ona bowiem w okresie od 1 do 11 lutego 2013 r. w dyspozycji pracodawcy, natomiast w okresie od dnia 12 do 28 lutego 2013 r. korzystała ze zwolnienia chorobowego.

Powódka wносиła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1600 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w lutym 2013 r. Sad Okręgowy uznał jej roszczenie za uzasadnione co do kwoty 1405,68 zł, mając na uwadze, że w okresie od 12 lutego do 28 lutego (17 dni) powódka korzystała ze zwolnienia lekarskiego.

Stosownie do treści art. 92 § 1 k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek: 1) choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu; § 2. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i wypłaca za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że na należne powódce wynagrodzenie za pracę w lutym 2013 r. składało się za okres od 1 do 11 lutego 2013 r. wynagrodzenie w pełnej wysokości (100%), zaś za okres od 12 do 28 lutego w wysokości 80% należnego wynagrodzenia.

Odnośnie pozostałych roszczeń powódki (o odszkodowanie określone w art. 55 § 1 k.p., wyrównanie szkody), Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia Sądu Rejonowego w tym przedmiocie i w całości podzielił ocenę prawną przedstawioną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wskazać również należy, że powódka w apelacji nie podniosła żadnych zarzutów odnośnie odszkodowania z art. 55 § 1¹ k.p. Z tego też względu Sąd Odwoławczy nie dostrzega potrzeby ponownego szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776 oraz z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, lex nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, lex nr 558303).

Odnośnie odszkodowania za poniesione koszty opieki lekarskiej dodatkowo wskazać należy, że powódka mogła zapobiec powstaniu tych kosztów rejestrując się jako osoba bezrobotna czego jednak nie uczyniła.

Mając na względzie powyższe, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i orzekł częściowo zgodnie z żądaniem pozwu, tj. nakazał pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. sprostować powódce A. G. (1) świadectwo pracy w części obejmującej dzień zakończenia

pracy przez zastąpienie daty 31 stycznia 2013 r. datą 28 lutego 2013 roku oraz zasądził od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki A. G. (1) kwotę (...) (jednego tysiąca czterystu pięciu) złotych 68 (sześćdziesięciu ośmiu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015 r. tytułem wynagrodzenia za pracę w lutym, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

W punkcie II wyroku, rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu w obu instancjach. Sąd miał na uwadze, że powódka wygrała sprawę tylko częściowo, apelacja doprowadziła do zmiany wyroku wyłącznie odnośnie żądania sprostowania świadectwa pracy i częściowo wynagrodzenia za pracę w lutym 2013 r. natomiast oddalono apelację w pozostałym zakresie (roszczenia odszkodowawcze).